

85. JIRÁSKŮV HRONOV ZPRAVODAJ 2

NEDELE 2. 8. 2015

Divadlo jako způsob života

Divadelník František Zborník na zahájení 85. JH získal Cenu ministerstva kultury za celoživotní přínos v oblasti amatérského divadla. Co si o tom myslí? Jak vzpomíná na své začátky a na to, jak šel čas v amatérském divadle, jsme si povídali v nové kavárničce na náměstí.

Cena ministerstva kultury za celoživotní přínos, to zní hodně vznešeně a bilančně. Ale u vás rozhodně nehrozí, že byste si sedli s nohama nahoru...

Teď jsem sice zrovna seděl, protože jsem si na festivalu ve Volyni zpřelámal nohu. Ale je pravda, že ty ceny se udělují někomu, od koho se žádá, aby už toho nechal. Tomu já ovšem nemůžu vyhovět, protože teď mám konečně víc času, abych se začal zase víc soustředit na divadlo. Včera jsme si s Vaškem Klapkou z českolipského souboru říkali, že už není čas na srandičky, že teď už musíme udělat věci, které považujeme za závažné sdělení. Tak se o to určitě chci pokusit, i když výsledek je vždy nejistý.

Při přejímání ceny jste prozradil, že jste introvert. Jak jste se tedy dostal k divadlu?

Můj tatínek byl vynikající vodňanský ochotník, maminka nápočková, takže celá rodina měla k divadlu blízko. A mně ještě nebylo ani pět let, kdy jsem si prvně zahrál.

Pamatujete si, co to bylo za představení?

Byl to Tylův Podskalák. V rámci představení se odehrávala jakási pouť, kde byli různí klauni, a já tam byl za malého šaška, který odnese činku poté, co ji vzpěrač s obrovskou námahou zvedne. Když jsem pak toho Podskaláka přečetl, nikde jsem tu scénu nenašel, ale vím, že to tak bylo.

Paradoxem je, že introverti se velmi často dostávají do kontaktu s lidmi právě přes divadlo. Myslím, že vy jste díky divadlu našel hodně dobrých přátel na celý život.

Je to tak. Nazval jsem to šťastnými omyly, a musím říct, že v době totality, když

jsme měli Vodňanskou Šupinu, to nebylo jen divadlo, ale způsob života. Měli jsme ventil, kdy jsme mluvili svobodně, hráli o věcech, o kterých jsme si mysleli, že by se mělo mluvit. A díky tomu, že jsme byli amatéři, toho hodně procházelo, i když jsme měli – tak jako všichni – i řadu potíží. Když potom přišla svoboda, Šupina stála na bariádách ve Vodňanech jako první a já jsem se stal prvním porevolučním vodňanským starostou, protože jsme to měli díky našemu způsobu života „vypovídání“, věděli jsme, co a jak by se mělo dělat. A to, že mám v divadle rodinu, se mi znovu připomnělo ve chvíli, kdy mi bylo fakt zle, byl jsem nemocný a potřeboval jsem podporu, nejen morální. Divadelníci udělali během 14 dnů takovou akci, že jsem se mohl vyléčit. Nešlo jen o slova, ale o to, že vespolečnost divadla zafungovala i na téhle bázi.

V takových chvílích je psychická podpora velmi důležitá...

Ale ona byla i finanční. Během jednoho měsíce na mě vybrali částku, která činila milion dvě stě tisíc korun. Kromě osobních darů byla uspořádána také benefiční představení. Z mé léčby zbylo ještě 600 tisíc korun, takže jsem mohl založit nadační fond Hrajeme o život, kterým se teď pokoušíme podpořit lidi, kteří pomoc potřebují.

Vy jste vlastně v oblasti divadla si vyzkoušel všechno, od psaní textů, přes herectví, režii, až k výtvarničině. Co z toho máte nejraději?

Ono se to proměňuje. Začínal jsem jako herec, pak začal režisrovat a poté pro divadlo psát. V poslední době mě nejvíce bavilo psaní, což je asi tou introvertností. Lépe se mi žilo u psacího stroje či počítače, a práce na scéně už mi přišla navíc. Ale teď v inscenaci Maratův Sade hraju Marata, dost velkou roli, a hrozně si to užívám. Vašek Klapka je výborný režisér, a uměl nás k něčemu dovést. Jako by se ten kruh uzavíral a já se vrátil k tomu, čím jsem začínal.

Nejvíce jste spojen s dvěma soubory Šupinou a Jiráskem. Jsou inscenace, které vám utkvěly více než jiné?

70. - 80. léta ve vodňanské Šupině jsou pro mě spojena s několika inscenacemi, kterým se tenkrát říkalo kultovní. Rozhodně to byla Markéta Lazarová, moje adaptace Vančurova textu, pak Johanka 1920 podle filmové povídky známé jako Sviť, sviť, má hvězdo, můj vlastní text Vyber si synku, anebo Komédie nová o životě a smrti mistra Adalbertka. Všechno se to hrálo v desítkách repríz. Marketu Lazarovou jsem pak do-

konce přenesl na profi jeviště v Jihočeském divadle. V Jiráskovi jsem pyšný na inscenaci. Na druhé straně řeky, hodně volnou adaptací románu. Slyšel jsem sovu zavolat své jméno. Dělal jsme to v netradičním prostoru a byla to inscenace mého srdce. Se souborem jsem tehdy dělal poprvé a našli jsme společnou řeč. Přesně to odpovídalo tomu, čím jsem tehdy procházel, jak jsem uvažoval. Bylo to o tom, jaký je vztah mezi tím, co žijeme, a co žije přírodní člověk, jaký máme vztah k bohu a jak ty věci jsou pro každého člověka stejné, jen si je jinak pojmenováváme. S českokrumlovskou scénou jsme dělali takové srandičky, které se vztahovaly k rodu Rožmberků, můj text a režie Dvořák pravdy o Vilémovi z Rožmberka se hraje asi sedm let a má tak 140 repríz.

Na co se teď těšíte? Co připravujete?

Jedno přání se mi splní tady na Hronově. V pátek tu bude mít představení můj osmnáctiletý syn Vít. Je to experimentální záležitost, ještě jsem to neviděl, ale už teď jsem pyšný, že do divadelních vod taky vkročil.

Já už jsem to představení viděla. Je hodně rozdílné oproti divadlu, jaké jste kdy dělal vy.

To je v pořádku, že zkouší něco nového. Kdyby šel otrocky ve stopách otce, bylo by to špatně. Když to dělá úplně jinak, a aspoň se o to můžeme přít. Co si přát víc mezi tátou a synem, kteří mají společný zájem. Pokud jde o moji práci, mám rok a půl rozepsanou adaptaci jednoho velmi složitého starého románu, peru se s tím, ale snad už by to mělo spatřit světlo světa. Opravdu chci, aby to bylo o něčem, co teď žiju, co by společnost měla silně vnímat, ne jako nějaké moralizování nebo memento, ale reflexi toho, čím teď jsme.

Jana Soprová

Nad Jiráskovým Hronovem je třeba držet ochrannou ruku

Rozhovor se státním tajemníkem Ministerstva kultury České republiky Zdeňkem Novákem

Berete návštěvu Hronova jako pracovní povinnost nebo spíš jako zpestření léta?

Beru to jako obojí, co jiného mi ostatně zbývá. Je to samozřejmě moje povinnost, ale protože je tady krásně a protože se zde vždycky setkávám s milými a zajímavými lidmi, беру to také jako zpestření léta. Je to tak na půl.

Jezdíte na Jiráskův Hronov pravidelně?

Pravidelně jsem jezdil v devadesátých letech, pak jsem měl pauzu a teď jsem zde po nějaké době poprvé. Doufám, že se moje návštěva zde stane pravidlem.

Jak dlouho se zdržíte?

Přijeli jsme už včera. Dnes jsme absolvovali slavnostní zahájení a po programu, který bude vzpomínkou na ministra Pavla Dostála, jemuž jsem sloužil sedm let, odjedeme do Prahy. Z produkce tak uvidím pouze Richarda Pogodu. Včera jsme bohužel přišli i o „Jak se vám líbí“. Vyjížděli jsme z Prahy poměrně pozdě, zdržela nás havárie na dálnici. Z Prahy na Hradec bylo v sobě pět aut. A pak jsme zkoušeli objet uzávěry v Náchodě. Zatočili jsme se v krásné krajině a vrátili se zpět do Náchoda.

Letos je to deset let, co už pan Dostál není mezi námi. Myslíte, že se někdy v budoucnu objeví ministr kultury s podobným vztahem k ochotnickému divadlu?

Věřím, že ano. Ministři se střídají a každý z nich má něco rád. Pavel Dostál byl výjimečný v tom, že měl rád divadlo a zejména to amatérské. Nesnášel operu a balet, což

mi nevadilo, protože jsem místo něho mohl chodit na premiéry. Neváhal jet za amatérským divadlem kamkoliv, do Krkonoš nebo na Šumavu, třeba na kraj světa. Byl to svět, který miloval. Hodně jej to nabíjelo a osvětlovalo, protože se potkával s lidmi, kterým rozuměl a kteří rozuměli jemu. Mezi ochotníky na chvíli přestával být ministrem a vracel se ve všeobecné diskuzi do střetů, jestli má Maryša nastupovat zprava, zleva nebo zezadu. Moc si to užíval.

Jak moc složité je prosadit příspěvek pro festival Jiráskův Hronov?

Není to složité. Vyslovím poněkud kacířskou myšlenku - patří mezi akce, které jsou osvědčené, jsou součástí našeho kulturního dědictví a umělecká kritéria pro podporu kulturních aktivit by se v takových případech neměla brát tak silně. Když něco trvá osmdesát pět let a nezničil to ani bolševik, ani nacisti, je třeba si toho vážit. Nad takovými akcemi jako je Jiráskův Hronov, Smetanova Litomyšl či Moravský podzim, je nutné držet ochrannou ruku. Jiráskův Hronov podle mého soudu patří v oblasti amatérského divadla na celém světě mezi naprosto unikáty.

Jak vysoko na žebříčku priorit ministerstva kultury je amatérská kultura?

Vždy když uvažuji o naší činnosti, představuji si, že jsme na sféře. A na té sféře jsou si všechny obory rovny. Vážit mezi tím, jestli je lepší a hodnotnější starat se o katedrálu nebo pečovat o amatérské divadlo nebo o významnou literaturu, zásadního spisovatele, je ošidné. Každého našeho občana,

který platí daně, z nichž následně kulturu podporujeme, zajímá něco jiného. Někdo miluje historické zahrady, někdo amatérské divadlo. Snažíme se všechny obory podporovat tak, aby se dále rozvíjely. Dovedeme si pochopitelně představit, že bychom je mohli každý rok podporovat většími částkami, jde nicméně o politické rozhodnutí o výši podpory kultury ze státního rozpočtu.

Jak hodnotíte amatérské divadlo?

Podle mého osobního názoru je amatérské divadlo kadlubem kreativity. Získává tvořivost z lidí, kteří dané obory ani nestudovali. Najednou jsou na jevišti. Když se podíváte do dějin národního divadla, kolik amatérů bylo národními umělci, je jasné, proč amatérské divadlo podporovat. Zárukou přežití našeho národa, našeho umění, a naší kultury není nic jiného, než kreativita. Ta se nedá nařídit ani zaručit.

Můžeme pouze vytvářet podmínky, aby se rozvíjela. A je jasné, že se nejlépe rozvíjí v přehlídkách, kde se jako podle Stroupežnického furiantů, jednotliví účinkující snaží navzájem přebíjet. Chtějí překonat nejen své současníky ale i vzory z minulosti.

Z toho, co říkáte, začínám tušit, že máte k ochotníkům velmi vřelý vztah. Máte s divadlem nějaké osobní zkušenosti?

Hrál jsem jako dítě, jako ostatně asi každý. Moje dcera hraje divadlo poloprofesionálně v „Divadelním studiu V“ v Brně. Vystupuje zde od dětských let. Hrají především pohádky a je to podle mě cesta, jak děti vtáhnout do divadelního světa. V dětském věku ještě ani netuší, že se pohybují na prknech, která znamenají svět. Obdivuji lidi, kteří to dokáží. Obdivuji lidi, kteří se v přeneseném slova smyslu dokáží svléknout do naha a prožít cizí životy.

Jan Švácha

Skoro se bojím psát tenhle druhý fosilní sloupek na témata, která mne napadala během včerejšího představení doprovodného programu, jež se jmenovalo Blues pro Pavla Dostála. A že těch témat bylo víc než dost. Ale byl bych nerad, aby se tento sloupek proměnil v jakési nostalgické pamětnické vzpomínání. A tak se pokusím spojit jedno z těch témat s tématem, které jsem naznačil na závěr své recenze o malenickém představení Bláha a Vrchlická. Jeden z mých hlavních sporů a diskusí s Pavlem Dostálem, v době kdy ještě dělal divadlo, spočíval v tom, že za jistých okolností byl ochoten a schopen doslova přeplnit jeviště vším, co ho napadlo a hlavně čímkoliv, o čem si myslel, že diváky zaujme a potěší. Poslední takový spor jsme spolu vedli v Havlíčkově Brodě, kde se podařilo založit festival, jenž se jmenoval FRMOL. První tři písmena toho názvu znamenaly frašku, revue, muzikál, což naznačuje, že měl být věnován ryze zábavným druhům a žánrům divadla. Bohužel, doba mu nebyla příznivá, po prvním ročníku zanikl. Pavel Dostál už tehdy nesměl režirovat v Olomouci, ale vytvořil inscenaci v Přerově. A do ní nahnul opravdu neuvěřitelné množství nápadů, situací, vtipů. A tak jsem ve jménu předešlých znamenitých Pavlových inscenací, které už opouštěly malé jevištní formy a směřovaly k velkým dramaticko-hudebním tvarům, kriticky pochyboval o tom, zda tento „plný prostor“ je cesta, která vede k úspěchu. Ten spor jsme už nedokončili, protože Pavel dále nemohl režirovat. Dodnes toho lituji, protože si myslím, že šlo o hledání, které už nikdo nikdy na amatérské půdě v této podobě neopakoval. A upřímně řečeno: dnes toho lituji ještě více než kdykoliv před tím, protože si myslím, že tento trend autorského amatérského divadla mohl přinést velice překvapivé a cenné podněty, jež by rozšířily tu sféru divácky přitažlivého a přitom kvalitního divadla.

Jan Císař

Báli jsme se, že nás to ani nenechají dohrát ROZHOVOR

Rozhovor se souborem SPOMAL – Spolek ochotníků Malenice

Váš soubor funguje od roku 2010, kdy jste v Malenicích znovuoobnovili divadelní činnost. Kolik jste za tu dobu stihli naskoušet inscenací?

Jaroslava Houzimová (JH): Celkem čtyři. Dvě pohádky, „dědečka“ a tohle. Jedna pak zůstala neúspěšně rozdělaná.

Takže v začátcích jste se orientovali na interpretačně jednodušší žánry?

Jaroslav Lukeš (JL): Chtěli jsme začít pohádkou.

JH: Loni jsme rozdělali pohádku, protože přibyli další lidi, tak si to alespoň ozkouší. Aby nezačínali třeba konverzační komedií, která je, podle mě, docela těžká.

Máte děti?

JL: Dvě.

Eliška Houzimová (EH): Já žádné.

Čerpal jste tedy při zkoušení z vlastních zkušeností?

JL: Během čtení scénáře jsem si vzpomněl na ledacos. Třeba s tou vodou to tak vážně bylo. Mojí ženě praskla voda o dva měsíce dřív, než bylo v plánu a já vyletěl z postele a poslouchal jsem, kde v baráku teče voda. /smích/

Připravovali jste se nějak na své role?

EH: Samozřejmě! Absolvovali jsme zátěžový výcvik... /smích/ Ne, vůbec. Jak jsme se připravovali?

JH: Nijak. Prostě jsme začali zkoušet.

JL: U nás na vsi je to takové složitější, protože se musí na začátku roku nahlásit, jaké akce se budou konat. A my jsme slíbili, že v červnu bude premiéra hry, kterou jsme v té době měli rozpracovanou. Tak nám

Jarka přinesla tuhle hru pro nás dva, protože si myslela, že se to stihneme naučit. A my to stihli, odehráli premiéru, kterou jsme slíbili, a tak vzniklo tohle představení.

Počítali jste rovnou i s účastí na postupových přehlídkách skrze tuto inscenaci?

JH: Samozřejmě jsme si hned na začátku jako cíl vytyčili Hronov. /smích/ Slyšela jsem, že to některé soubory skutečně dělají tak, že nazkouší představení, aby s ním mohly na postupové přehlídky, ale tak to u nás vůbec nebylo. Jenom jsme si řekla, že tohle přece není úplně špatné a že bychom to mohli zkusit. Nakonec jsme nás přihlásila na krajskou přehlídku v Dačicích a jeli jsme tam s tím, že jsme nevěděli, jestli nás to tam vůbec nechají dohrát.

JL: Vážně jsme se báli toho, že má porota moc postavit se uprostřed představení a říct děkujeme, to nám stačilo. Nikdy předtím jsme na takové přehlídce nebyli. Fakt jsme se báli, že nás to ani nenechají dohrát.

V Dačicích vás ale pochválili a další zastávkou byla Volyně. S jakými pocity jste tam jeli?

EH: Vždycky jsme tam jezdili jako diváci a říkali jsme si, jak by bylo skvělé si tu zahrát...

JL: ...mít tu placku.

EH: A vůbec to, že jsme se dostali na Piknik, byl vrchol našeho snažení, byli jsme spokojeni. Neměli jsme žádné ambice jít až na Hronov.

Slyšel jsem, že jste po vyhlášení výsledků málem zbořili volyňský sál.

/smích/

JH: No tak trochu jsme křičeli. Vejskali. Plakali. Možná trochu.

EH: Některé soubory to berou tak jako hurá, super, jsme tam... Ale pro nás je to americký sen, to by člověk nejradši vyskočil z kůže.

JL: Když jsme před pěti lety v tělocvičně zakládali soubor, nikdo z nás to nebral vážně a tehdy jsme si řekli: hurá na Hronov. A teď jsme vážně tady.

A tady už jste byli uvolnění?

EH: Říkali jsme si, že nám to už bude jedno. Pak jsem sice byla strašně nervózní, ale když jsem začala hrát, spadlo to ze mě.

JL: Výstižné bylo, když nám řekli: slepé kuře našlo zrno. Prostě se nám to povedlo. Povedlo. Intuitivně jsme i, myslím si, dobře vybrali text.

JL: Ten je skvělý.

EH: Nikdo z nás nemá divadelní nebo hereckou průpravu. Vážně to děláme intuitivně a z lásky. (šeptem) A pro peníze... /smích/

Můžete stručně charakterizovat své postavy?

EH: Vrchlická je určitý typ outsidera, která ale ví, co chce. Jde si za svým snem. Chce dítě. Myslím, že každá ženská se s ní může ztotožnit právě v touze.

JL: Bláha je zlomený chlap, který zjistí, že naděje umírá poslední. Zamiluje se.

JH: Láska mezi nimi je velká a přitom se nikdo nemusí přímo vyslovit.

0 síle herectví

RECENZE

Nemyslel jsem si, že ještě někdy uvidím hrát někoho nějaký text od Mirko Stiebera, jednoho z autorů bez barvy, bez chuti a bez zápachu doby předlistopadové. A najednou hned na začátku 85. Jiráskova Hronova šok: jakýsi pro mne neznámý soubor otevírá pro mne tuto vrcholnou přehlídku jeho textem. Dost mne to vyděsilo; bál jsem se, co z toho může být, jak se tato inscenace vyvine. A pak přišlo další překvapení, skoro šok. Ten pro mne neznámý soubor pochází z neznámé vsi – později mně řekl Milan Schejbal, že jsou od Volyně a že dokonce na tu přehlídku přišli pěšky. Jestli je to vymyšlené, pak je to znamenitě vymyšlené, neboť jakási prostota a upřímnost zdobí herectví tohoto představení na místě prvním. Najít v textu nějaký záblesk něčeho zajímavého, nápaditého, provokujícího, inspirujícího, prostě něco, o co by se inscenace mohla alespoň trochu opřít, je nad lidské síly. Je to příběh z té nejhorší sorty bakalářských příběhů, Američané mají takový termín „kuchyňský realismus“, což znamená popisnost zachycující drobné životní příběhy bez jakéhokoliv – byť nepatrného

– vzmachu. Leč Eliška Houzímová a Jaroslav Lukeš právě z této „nekvality“ textu udělali přednost. Hrají jeho situace – jsou-li to vůbec situace – s naprostou samozřejmostí každodenních trampot a všedního jednání – a navíc se smyslem pro vtip, pointu, humor, jenž je především slovní. Leč je-li třeba, nebojí se ani fyzické pohybové nadsázky. Je to všechno uvěřitelné, věrohodné a přitom díky té už zmíněné prostotě divadelně působné. Síla herectví tu slabý text doslova válcuje. Živé reakce diváků i spontánní a vřelý potlesk na závěr jenom potvrdily tuto nespornou přednost tohoto představení. A tak jsem si kladl otázku, zda na konec volba tohoto textu nenabídla daleko větší šanci pro solidní, slušnou zábavu než mnohé důmyslné a až rafinovaně vystavěné komedie většinou zahraniční provenience, které ovšem vyžadují dokonalou znalost scénické technologie, jak se s takovou textovou předlohou vyrovnat. Takže nevím, jestli na konec není lepší volit tak, jak volili v Malenicích: dost bídou předlohu, ale otevírající prostor příjemnému divadlu.

Jan Císar

Nejsem nabroušený jako spousta jiných lidí. Dokonce jsem tam měl polohu, která mě potěšila. Nezdálo se mi to až tak úžasné nebo dobré, ale potěšilo mě to. Narozdíl od inscenace Vyskočit z kůže, která byla o beznaději, je pro mě tato symbolem naděje, že pozdě být nemusí. Naděje podaná komickou, nadlehčenou formou je výborná. A skvělé místo ve scénáři představovala věta: co byste umíral, vždyť ani nemáte komu.

Dan Razím

Normálně nemám ráda tenhle typ konverzačních komedií, ale tohle mi přišlo roztomilé. A ta holka mě vážně dojala. Ta byla dobrá. A bylo to takový ňuňuňu.

Terka Jelínková

Vůbec to nebyl můj šálek kávy. Přišlo mi to jako takový oldschool. Revival Divadla Semafor. Vůbec mě to nebavilo. Hráli dobře, ale obsahově mi to přišlo plytké. Bylo to vesnické pro vesnické publikum.

Lída

Obdivovala jsem, jakým způsobem herci vytvořili z dialogů, které měli k dispozici, tak milou, něžnou, lidskou podobu. Bylo to citlivé, což si myslím, že nemuselo být samozřejmostí, protože šlo o situaci nepřírozenou. Byl tam také humor, ale v dobrém slovy smyslu. Nesmáli jsme se lidem na jevišti, ale jemnému absurdnímu humoru ohledně mezilidských vztahů. I přesto jsem z hereckého projevu za vši tou prací cítila hlavně srdce.

Jessica

Lidské souznění s rolemi RECENZE

Scénárista a autor řady především rozhlasových her Mirko Stieber rozhodně nepatří k těm autorům, jejichž díla divadelníci nadšeně vyhledávají a netrpělivě očekávají jeho novinky. Na divadelních prknech jsme se především v 80. a 90. letech minulého století mohli setkat kromě celovečerních her (Poslední prázdniny, Soukromá věc) i s jeho aktovkami jako např. Báječní milenci, Stříbrná svatba, Svatební noc atd. Do této oblasti patří i jeho textová předloha Bláha a Vrchlická, která nese poměrně typické znaky jeho tvorby. V jemné komediální nadsázce s prvky absurdity sledujeme

v zásadě psychologickou linii sbližování dvou jedinců, kteří jsou jistým způsobem hendikepováni, zde přímo fyzicky. A právě díky tomuto „outsiderství“ autor docíluje toho, že divák oběma hrdinům a priori „fandí“. Sledujeme nekomplikovaný příběh v podstatě televizního bakalářského typu, čemuž odpovídá i struktura scénáře, členěná na jednotlivé uzavřené sekvence. V této souvislosti není bez zajímavosti, že v roce 1991 natočil režisér Dušan Klein podle tohoto scénáře televizní film se Zuzanou Bydžovskou a Jaromírem Hanzlíkem.

Soubor SPOMAL - Spolek ochotníků

Malenice si byl evidentně vědom předností i úskalí Stieberovy předlohy, ne vše se mu však podařilo účinným způsobem na jevišti realizovat. Pointy některých sekvencí postrádaly žádoucí prostor, míru a překvapivost (tak jak se to zdařilo např. když Vrchlická suše konstatovala na pohozenou tašku: to je moje, to jsou věci do porodnice, nebo při zoufalém pohledu Bláhy na nadimenzovanou šířku kalhot). Inscenaci by jistě prospěla i promyšlenější práce s temporytmem, neboť rytmus především ve druhé polovině inscenace byl až příliš rozvláčný. Také zvolení hudebního plánu nebylo vždy nejšťastnější, často byl zvolen místo divadelně účinného kontrastu spíše popis až ilustrace, což zbytečně nahrávalo tomu, že se vyznění některých situací pohybovalo na hraně sentimentu. Všechny zmiňované inscenační problémy jsou však vyváženy vyzrálým autentickým a přesvědčivým herectvím obou protagonistů - Jaroslava Lukeše jako Bláhy a Elišky Houzímové jako Vrchlické. Jejich lidské souznění s rolemi a schopnost toto souznění hereckými prostředky přenést do hlediště, stejně jako jejich vzájemná souhra, byly pro mne tím nejlepším a nejinspirativnějším, co malenická inscenace nabízela.

Díky několikastupňovému systému přehlídek jsem inscenaci Bláha a Vrchlická viděl již potřetí a musím říci, že komornější divadelní prostor jí sluší daleko víc.

Milan Schejbal

vata
smát úder touha
hladit pěkný skončit
cukrová pohodička
sranda dojemné milý
zapomenutelné
nuda se překvapení
trapné pobavit

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

VYSKOČIT Z KŮŽE

OLDSTARS PRAHA

Hledáme atraktivní herecké příležitosti

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Tomášem Staňkem

Na Hronov jste byli nominováni z Mladé scény. Tam jste se, pokud se pamatují, dokázali dokonale přizpůsobit syrovému prostředí jiného divadla, a dokonce jste operativně na festivalu vystoupili o den dřív, než bylo původně plánováno. Je to pro vás obtížné hrát pokaždé v jiném prostředí?

K divadlu patří improvizace, a když je nám nabídnuto nové prostředí, tak se s ním snažíme pracovat. Což vůbec nepopírá fakt, že tato inscenace původně vznikla pro velmi komorní prostor. My v Praze s OLDstars provozujeme dva divadelní sklepy, kde máme poměrně malé jeviště. Pracujeme v rámci hereckého divadla s intimním kontaktem s třiceti diváky. A samozřejmě emoce a mizanscény fungují úplně jinak v komorním prostoru než ve velkém divadle, kde sedí tři sta diváků.

V inscenaci se prý v hlavní roli vystřídalo několik dívek či mladých žen. Proč?

OLDstars fungují jako nezávislá umělecká škola, takže pracujeme v semestrálním rytmu. V rámci semestru se každý z našich souborů potká s nějakým textem. Když inscenace více zarezonuje s publikem, posune se z režimu „tohle zkoušíme studijně jen pro sebe“ do pravidelného repertoáru našich sklepních divadel. V případě Vyskočit z kůže se to podařilo. Inscenaci hrajeme několik let. Jezdíme s ní na festivaly po celé

republike. Obsazení se logicky proměňuje (mimo jiné dvě z představitelky začaly studovat DAMU a jejich studijní program je s naším souborem již neslučitelný). Ve zkušební fázi pracujeme v jednotlivých souborech s alternacemi, protože leckdy je členů souborů víc, než je postav ve hře. Navíc se mi v pedagogické práci velmi osvědčuje ta příjemná a pozitivní rivalita.

Jak jste se vlastně dostali k textu hry?

Text přivezla naše dramaturgyně Marcela Magdová z bratislavské přehlídky, přímo od autorky Zuzy Ferencové. Byli jsme s autorkou v kontaktu a uvedli jsme v Čechách oficiální premiéru jejího textu.

Pro mě se tahle hra zařadila do sympatické dramaturgické linie věnované mladým lidem (podobně jako vaše inscenace běloruské hry To všechno ona, což byla taky česká premiéra). Myslím, že je to dobrá cesta, protože tyto problémy jsou mladým hercům blízké, a výkony působí velmi autenticky.

Letos jsme ještě uvedli v české, a dokonce evropské premiéře, Olympii Olji Muchinové. Máme vytažené radary, sledujeme, kde se objeví nějaký zajímavý text. Jinak je ale naše dramaturgie primárně podřízena rozvoji studentů. Hledáme texty, které jsou pro ně zajímavé, někam je posunou. Stimulují. Dramaturgie je disparátní. Potkali jsme se Sarah Kane a její Psychózou 4.48, Mayenburgovou Tvář v ohni, inscenujeme ale i Sen noci svatojánské, Schnitzlerovova Anatola, ale třeba taky francouzskou konverzačku Benátky pod sněhem. V září bude premiérovat Martin Satoranský, student III. ročníku režie DAMU, nepřiliš inscenovanou hru Jeana Cocteaua Dvojhlavý orel. Kdybych měl naši dramaturgii stručně pojmenovat: hledáme texty, které mají silné příběhy a nabízejí atraktivní herecké příležitosti, se kterými se dokážeme vyrovnat v generačním souboru. Což vůbec není v rozporu s tím, že v poslední době začínáme experimentovat s vícegeneračností. Protože existují texty, které v čistě generačním složení nejdou inscenovat. Těší nás zájem profesionálů o studentské divadlo. V našem sklepním prostoru H2O s námi vystupují například Ljuba Krbová nebo Saša Minajev.

-jas-

Na to já jsem stará. Takové slovní vyjadřování u studentů nemám moc ráda. Měli by se naučit lepší mluvit. Jevištní řeč byla velmi špatná.

Postarší dáma

Přirozené. Mladistvá výpověď. Musí mít úžasné vedení, které je nijak neznásilňuje svou vlastní vizí a umí v nich udržet přirozenost. Zaslechla jsem, že to téma někoho pohoršovalo, což mi přijde, že není na místě, protože výpověď byla velmi autentická.

Dita

Hrozně moc se mi to líbilo a oslovilo. Dlouho jsem neviděla představení, které by mě tak moc vzalo i emocionálně. Hráli to lidi toho věku a přesně to bylo na tom vidět.

Michaela Kuptíková

Moc silné. Pro mě napočtvrté už ne tolik, ale stejně. Bála jsem se, že je zradí prostor, ale úplně se tak nestalo. Řeší otázky, které většina lidí v tomhle věku neřeší.

Terka Jelínková

Zaprvé úžasné zahráné. Byl to pro mě souhrn mnoha varování před vším možným, co v dnešní době mnoho lidí trápí. Veliké memento - není pravda, že nikdy není pozdě. Může být pozdě.

Daniel Razím

Nenávidím populární hudbu jednadvačátého století. A je mi líto herců, že kvůli tomu neměli čas pořádně prožít, to co dělají. Nevím co dalšího - všechno se potom odvíjí od toho, že to bylo celé rozsekané hudbou, která mě fakt prcala do ucha.

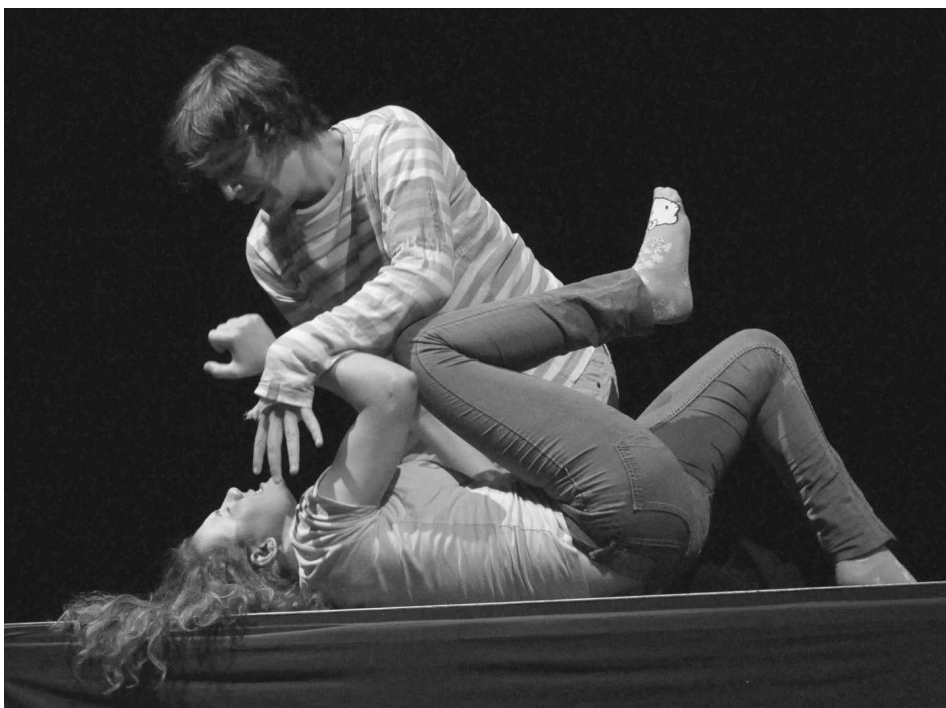
Jarek Jurečka

Klobouk dolů před tím, jak ty děti hrají. Nebo ne hrají, to není správné slovo, spíš jak cítí. Ale je to složité téma - když máš takové depkaření, špatně to dopadlo, przní ji tatínek... Chápu, že je to pro nějakou věkovou kategorii důležité, ale nebylo tam žádné východisko. Přestože ta hra je dobrá. Velká pochvala, jak do toho jdou, není tam slabounká chvilinka. A všichni jsou dobří, holky jsou skvělé a kluk je úžasný.

Eva Spoustová

Jen se tak trochu zabít

RECENZE

Když jsme nedávno se studenty na jedné francouzské univerzitě diskutovali v rámci seminářů o současném českém divadle, mnozí z nich si povšimli půvabného faktu, který mnohým z nás může zůstat skryt. Se zájmem a překvapením se po několika dnech výuky rozhovořili o tom, jak je náš divadelní a dramatický svět hojně prostoupen humorem a (zároveň) tematikou smrti. Jedním v druhém a druhým s prvním. Jejich postřehům přitom nelze než dát za pravdu a není marné podívat se na naše divadelní dění trochu jinými očima. A lhostejno jednali se o drama mladé autorky slovenské. I v něm totiž může být smrt ruku v ruce s humorem přítomna v mnoha různých podobách - od polovičatého potratu až k sebevraždě.

Pět let stará hra Zuzy Ferencové navíc představuje žánr, kterého se v našich končinách příliš nedostává (a pro který mají zmínění Francouzi půvabné označení "théâtre jeune public", tedy divadlo pro mladé publikum). Dramatika a divadlo pro mládež, tedy pro teenagerské, dospívající publikum, je přitom oblastí náročnou nejen z pohledu autorského. Problém (Vyskočit z kůže) přináší pohled do náctiletého holčičího světa, v němž nejhorším číslem, jaké si kdo vůbec může představit, je "osmdesát čtyři", a kde otázka "Co bys dělala, kdybys byla v tom?" není jen anketní otázkou do školního časopisu.

Není zjevně náhodou, že si právě tuto hru v posledních měsících našlo několik mladých tuzemských amatérských souborů. Téma silné a lákavé, forma promyšlená a poutavá. Hra je to ovšem nesnadná, umně mísí stylizované, poetické pasáže s obyčejnými dialogy, jakoby odposlouchanými ze života. A není těžké se při jejím čtení ztratit a nechat zavést. A dlužno dodat, že ani pražští OLDstars se některým jejím úskalím (zejména při dramaturgické práci s textem) nevyhnuli, byť je jejich scénická verze více než (velmi) dobrým scénickým tvarem, který poutá pozornost hereckými výkony (zejména hlavní představitelky a jediné mužské role), podmanivou, dobře volenou hudební dramaturgií i odvahou poprat se s náročnými, a svým způsobem vlastně nejvyššími a největšími, životními tématy.

Nemálo otázek, které po zhlédnutí inscenace zůstávají, není přitom v tomto případě vůbec na škodu: jak hrát role patnácti-šestnáctiletých postav, když vám už je být jen o pár let víc? S kým to ta holka vlastně měla? Jak je možné, že inscenace dokázala zafungovat a zapůsobit na diváky i na obrovském, otevřeném jevišti, ačkoli byla původně koncipována do komorního prostoru, v němž diváci měli herce takřka na dosah? Jak se cítí "problém", když zmizí? A co to, sakra, znamená "glm"?

Petr Christov

Teenageři, kteří vyskakují z kůže

RECENZE

Divadelní hra slovenské dramatičky a scénaristky Zuzy Ferenczové (vydána v roce 2011 v časopise *Svět a divadlo*) je autorkou zařazena do žánru komedie, ačkoliv se tak na první pohled nejeví. Hlavními tématy hry jsou totiž PROBLÉMY současných „náctiletých“, které v jejich chápání světa rozhodně komické nejsou – hlavní hrdinka (stejně jako hlavní hrdina nemá jméno – jedná se tedy o jakýsi model chlapce a dívky, který může být obecně aplikovatelný na kohokoliv) je těhotná a svůj „problém“ musí vyřešit za 84 dní (čas, kdy je možné provést interrupci). Svůj „problém“ není schopna řešit se svými nejlepšími kamarádkami, ani s chlapcem, se kterým postupně navazuje vztah, a když hledá pomoc ve světě dospělých (pediatr a – pravděpodobně – školní psycholožka), naráží na nezáměr a absolutní nepochopení (věta „Rozhodnutí jsou rozhodnutí, protože jsou rozhodnutí,“ která se stává jakýmsi refrénem celé inscenace). Svůj „problém“ tedy zkouší řešit asistovanou skorosebevraždou, která se však nepodaří a posléze inscenace vrcholí opravdovou sebevraždou hlavní hrdinky. Jak je vidět, námět není nikterak komický. Nicméně autorka svou látku předkládá divákovi s notnou dávkou ironického až sarkastického nadhledu a skrze svůj text staví do kontrastu opravdové problémy a malé drobné (až zbytečné) problémy dnešního světa. Daří se jí tak vytvořit

poutavou a silnou generační výpověď, která si jistě nezadá s mnoha jinými texty, které ve své době byly výpověďmi jiných generací (např. Wedekindova hra *Probuzení jara* nebo slavný dokumentární román *My děti ze stanice ZOO*).

Inscenace pražského souboru OLDstars je k textu velice citlivá a využívá všechny možné divadelní prostředky k tomu, aby podpořila onu již zmíněnou generační výpověď (využití hudební složky, scénografické řešení, frázování světlem do klipovitých obrazů). Na téměř prázdné scéně (kromě jednoho praktikáblu) se rozvíjejí rozličné obrazy, které jsou jasně režírně a scénicky definovány a tím pádem nesou své sdělení bez problému do publika. Další silnou oporou inscenace jsou potom herecké výkony, zejména dva hlavní – dívky a chlapce (Kateřina Kovaříková, Petr Jeřábek), které jsou hlavně s přihlédnutím k věku obou protagonistů velice pěkně vystavěné a s nenásilnou lehkostí se pohybují mezi humorným glosováním a skutečnými niternými problémy.

Samozeřejmě by se v inscenaci dalo najít několik formálních nedostatků, které by se jí daly vytknout (např. srozumitelnost mluvy v závěru hry). Ty jsou však nicméně přehlušeny a stávají se nepodstatnými ve chvíli, kdy se daří naplnit hlavní téma hry – tedy přenést onu generační výpověď na publikum. A to se dle mého názoru souboru OLDstars v čele s režisérem Tomášem Staňkem bezvýhradně povedlo. Divák tak odchází s mnoha otázkami, které jsou během hry položeny, na které si však musí svou odpověď najít každý sám.

Martin Vokoun

deprese solidní memento poctivé fotoromán
skok působivé úžasné
osmdesátčtyři dobrý kontroverzní
problém autentické
výborný síla mládí
pěkné dobré současné

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Jé, to je jak sedm smrtelných hříchů

ROZHOVOR

Rozhovor se soubory Rámus Plzeň a Krtek Plzeň

Jste nějakým způsobem příbuzní?

Soubor: Velice!

- Je to rodinné představení.
- My jsme vlastně dvě rodiny.
- Vlastně tři.
- Ale v podstatě se známe tak dlouho, že jsou všichni jedna rodina.

Jak takové představení vzniká? To si vůbec nedokážu představit.

Mladí (významně): Nóóó...

Staří: Letos se k nám přidali ti nejmenší, to znamená Kryštůfek s Terezkou, a chtěli něco dělat, jenže my neměli žádný nápad. Tereza byla loni v Chrudimi na semináři o stínohře a tak chtěla něco se stínohrou a já vymýšlela co. Takže jsem je dala do skupinky a oni udělali vlastní představení jako soubor Krtek – právě tu japonskou pohádku. A Rámusáci pořád říkali: „No jo, Krtek...“ A nic nedělali, flákali se, byli líní, právě tak, jak je to v představení řečeno.

Mladí: My už to měli dávno hotové a oni pořád vymýšleli.

Staří: Měli už po premiéře. A to už nám fakt teklo do bot a říkalo se: „Krtci mají, tak proč ne Rámus?“ Tak jsme vymysleli, že na tu jejich povídku navážeme a sehraje-me, co se dělo před tím. Stali jsme se jejich předkapelou.

Kdo přináší nejvíc nápadů?

Soubor: Všichni, to se nedá říct.

Vyřazujete nějaké nápady?

Soubor: Hrozně vyřazujeme.

- Myslím, že jsou tam pořád věci, které by mohly ven, ale ono to tak bolí.

Kdo dělal texty písniček?

Soubor: Zdenička Vašíčková.

- Nejdřív byly texty a teprve pak jsme vymýšleli muziku, která s tím nějakým způsobem souvisela. Pak jsme se jen snažili, aby do toho ten text seděl.

- Normálně bychom si i tu hudbu udělali sami, ale protože už to mělo být za čtrnáct dní hotové, pojali jsme to tímhle způsobem.

Jak dlouho trvalo, než jste měli představení nazkoušené?

Mladí: Chichichi.

Staří: Hotovo bylo za tři měsíce, včetně vymýšlení.

- No jo, ale v tom byly tak tři zkoušky. Vždycky víkendovky.

- To zas přeháníš.

- Dalo by se ale zároveň říct, že to trvalo klidně tři čtvrtě roku.

Na zkouškách se vždycky hádáme, vedeme spoustu hlubokých a důležitých debat, a pak to celé zahodíme a jdeme něco dělat. Ale z téhle přípravné části to nakonec nějak vypadne, že bez ní by to nešlo.

Proč jste si zvolili právě tenhle směr?

Staří: Děti měly hotovo a my na nějaké zkoušce seděli a rezignovali na to, že by Rámus měl něco dělat sám. Tak jsme přemýšleli, jak to dát dohromady. Třeba přidat ještě jednu japonskou pohádku. Celou jednu zkoušku jsme tedy četli japonské pohádky. Byly krásné, ale vzhledem k tomu, že inscenace nemá žádné téma a je v podstatě anekdotou, těžko se hledala nějaká odpovídající. A potom Klárka pronesla takovou větu: „Co kdybychom hráli, co se s těmi zvířátky dělo pak?“ To už by byla jenom ta kloaka – takže to ne. Ale co s nimi bylo před tím? A tak jsme začali vymýšlet jednotlivé scénky. Když jsme jich měli asi pět, tak Jana, která má bratra faráře říká: „Jé, to je jak sedm smrtelných hříchů!“ Tak jsme museli vymyslet ještě zbývající dva a bylo vymalováno.

-saj- -jam-

Lepší drzé čelo ^{RECENZE} než poplužní dvůr!

Babička Boženy Němcové měla zase jednu pravdu, když tohle říkala.

To, že se plzeňský soubor Rámus, který byl tak líný, že svůj letošní divadelní kousek nedozkoušel, přesto přihlásil na přehlídku, ze které se pak prostřednictvím Loutkářské Chrudimi dostal až na Jiráskův Hronov, je jistě drzost. Ovšem moc užitečná drzost. Inscenace, kterou za líný Rámus dozkoušel pilný Krtek, je totiž nakonec svěží, vtipná a ke svým divákům přívětivá.

Osobně se mi líbila mnohem víc, nežli ta loňská, kterou Rámus vytvořil, ještě než jej zachvátila lenost.

Na základě viděné inscenace nedokážu dost dobře posoudit, nakolik je historka s nedodělanou inscenací dospělých tvůrců souboru Rámus, kterou skoro až dojemně zachránily děti z uskupení Krtek, pravdivá. Jestli jde o holý fakt a z nouze ctnost, nebo jestli jde o nápaditou divadelní mystifikaci. A je mi to upřímně jedno. Každopádně je to jeden z nejlepších fórů celé režijní koncepce.

Jak jsem naznačil, inscenace Osmý hřích je drzost sestává ze dvou volně navazujících částí. V té první jsme svědky toho, jak se sedm hrdinů postupně v sedmi epizodách proviní každý jedním ze sedmi smrtelných hříchů. Inscenátoři nemají nouzi o nápady, zejména v textové složce, která umně nakládá s citacemi, dvojsmysly či podtexty. Rovněž minimalistické výtvarné řešení loutek a masek působí vtipně a vkusně. Nicméně přibližně od třetího hříchu dál toužím být překvapen nějakým silnějším a nepředvídatelnějším výtvarným nápadem – marně.

Chápu, že k podobným pohádkově laděným příběhům opakování motivů neodmyslitelně patří. Ovšem neobejde se bez výraznějšího divadelního ozvláštnění. Nicméně jsou tu písničky, které příjemně rytmezují děj a pobaví paradoxně zvolenými melodiemi (vhodně zvolené lidovky či jiné pecky – např. Dajána s novými texty v souladu s dějem inscenace). Herecký projev je nenuceně civilní a působí sympaticky.

Najednou vše končí a herci se přiznávají, že to dál už nemají. Nastupuje úderka Krtek – autonomní dětská jednotka Rámusu, která se s tím nehodlala smířit a inscenaci dokončila po svém. Zahrát přesvědčivě takový zcizovák není snadné, dětské herci to ovšem zvládli na výbornou. Tomu, že působí až podezřele roztomile, se sice asi nelze ubránit, ale hrají dobře. Problém je v tom, že tady už skutečně konceptu inscenace spadl řemen. Postupné polykání šesti hříšníků sedmým v rámci jeho obžerství je už poněkud únavným opakováním stále stejného postupu. S jedinou výjimkou v podobě Hubertova prostřelení se ven Hanzaemonova břicha a následně Hubertovým skolem díky zpětnému pádu do nebe přes četná varování vystřeleného broku. Nápad s rentgenem je nosný, ne však opakovaně.

Buď jak buď, inscenace, která vznikla volně na motivy japonské pohádky Jak pan Hanzaemon spolkl mouchu, diváky svou přirozeně rodinnou atmosférou zjevně potěšila. Drzost plzeňského souboru zúčastnit se se svým lenošivým výtvozem přehlídky nepovažuji za hřích, nýbrž za ctnost.

Luděk Horký

Můj smrtelný hřích je, že neříkám žádné názory.

Karel Tomas

Já si nepřečetl program, a kdybych věděl, že jsou to oni, tak bych se těšil ještě víc. Bylo to super.

Pavel Husa

Dobře jsme se bavila. A ptáš-li se na práci s loutkou, tak mi spíš přijde, že jsou to takové ptákoviny. Není to to řemeslo, kdy člověk žasne nad oživením loutky, ale hlavně veliká sranda. Ale je tam rozdíl, když to hrají dospělí a děti. Od dětí je to takové to hravé loutkářství, což je právě tím, že jsou to děti, zatímco dospěláci si z toho dělají srandu. A myslím, že výborně.

Hana Voříšková

Rámusu se povedla zajímavá hra s předměty a zaujalo mě, jakým způsobem se tenhle soubor vyvinul a jaký udělal krok vpřed.

Jana Kvasnicová

Viděla jsem to podruhé a myslím, že dneska se nečapli hned od začátku. A myslím, že to musí být dobré, když se před tím jako divák trochu upravíš. Když si dáš aspoň dvojku. A mám hrozně ráda tu žabí písničku. Když samec mění barvy – to myslím, že všechny dámy pochopí.

Eva Spoustová

Překvapení vlastní drzostí

RECENZE

U plzeňského souboru Rámus Plzeň a nyní i Krtek Plzeň, který je tvořen dětskou odnoží Rámusu, mohu obdivovat jejich sebranost, radost ze hry a hraní si nebo rozsah použitých divadelních forem od různých typů loutkového divadla, stylizovaného herectví či kabaretu se zajímavou hudební složkou. Hlavní pro tyto soubory je společně strávený čas a cesta zkoušením.

Představení *Osmý hřích je drzost* má dvě části. Tu první, velkou expozici se všemi smrtelnými hříchy, hrála dospělá část souboru a druhou její nejmladší odnož v čele s Terezkou Lukášovou. A nutno dodat, že nebýt mládí, asi by nejspíš žádné představení nevzniklo. Děti se nechaly inspirovat pohádkou *Jak pan Hanzaemon spolkl mouchu*, která v sobě původně žádné téma sedmi smrtelných hříchů nenese. Do představení je vnesla dospělá část souboru až po nazkoušení japonské anekdoty dětmi. Takzvaně se v dobrém slova smyslu vetřeli.

Vzniklo tedy několik etud, které neměly pointy. Ty jsme ke každému příběhu měli dostat až ve druhé části u anekdoty o Hanzaemonovi. Kdo co v první části představení představoval? Pýcha: myslivec Hubert, který po svém výkonu pyšně střílí do vzduchu, což se mu nemá vyplatit. Závist: žába, která by se ráda vdávala. Hněv: had. Smilstvo: kanec, jenž leze za každou bachyní. Chamtivost: muška vinná. Lenost: samotný soubor

Rámus, který nebyl schopen dokončit představení. Obžerství: pan Hanzaemon, který pil saké z obrovské číše.

Možná i vy se teď ptáte, proč jednotlivé hříchy představují právě tato zvířata či bytosti? Větší hloubku než to, že všechny postavy vystupují v japonské pohádce, která byla dětmi vytvořena dřív, než část o smrtelných hříších, to nemá. Když hříchy představuje chování zvířat, hned nás to zavádí do světa bajek, kde si do zvířat promítáme lidské charaktery. Jenže v bajkách má každé zvíře své opodstatnění: proradná liška, pomalá želva atd. V plzeňském představení však zvířata ono opodstatnění nemají – neznám spojení nahněvaný had, závistivá žába, chamtivá moucha... Možná tak pyšný páv, líný zajíc, chamtivý medvěd, ale víc mě toho nenapadá. Jestli ony ty smrtelné hříchy nepatří prostě jenom lidem.

Když jsem viděl první část hranou dospělými, chybělo mi vždy nějaké vypointování každého hříchu. Jako třeba ve filmu *Sedm*, kdy každá vražda měla svůj jasný důvod, protože dotyčný člověk v konkrétním hříchu opravdu žil. Pointy se mi dostalo až jakýmsi zacyklením v druhé části představení. Konečně jsem byl uspokojen, zacyklení dávalo – alespoň částečně – smysl. Chamtivá moucha vletěla do püllitru saké a Japonec ji spolknul – jasná odplata za chamtivost. Žába se chtěla vdávat za někoho bohatého

a Japonec ji spolknul. U hada mi moralita trochu uchází. Kanec plný chtíče se nechal děvčaty svést a spolknout, aby mohl sníst hada v Japoncově žaludku, a myslivec je také pohlcen, načež kance v břiše zastřelí a proleze břichem loutky představující Hanzaemona. Pak si opět pyšně vystřelí do vzduchu, což se tentokrát opravdu nevyplatí a padající kulka jej zabije.

V této druhé části byl příběh daleko více propracován. Celkem složitá loutka Hanzaemona dokáže pít saké a břicho má z průsvitného papíru, abychom rentgenem (stínovým hrou) viděli, co se uvnitř břicha odehrává. Opravdu skvělý nápad. Fungoval, měl vtip a překvapení, které je u loutkového divadla tak důležité. Tím neříkám, že by dospělá část souboru nepředváděla dobrý výkon, jejich hra s předměty a jejich používání v představení byly také precizní. A některé scény provedené v detailu – jako například zaměřovač na pušce – jsou velmi nosné. Bohužel se na inscenaci podepsalo dlouhé hledání samotného tématu, které nakonec vyústilo do smrtelných hříchů. Proto je nyní i samotný soubor překvapen svoji drzostí, že se opět dokázali přes Loutkářskou Chrudim dostat až na Jiráskův Hronov. Nicméně je vidět, že si Rámus vychovává velice schopné a důvtipné následovníky. Takže staříci přidejte, jinak vás mládí přeskochí. Což by pochopitelně nebylo proti přírodě!

Tomáš Běhal

veselé hříchy
nadšení
výborné hravé
les krásná příroda
houby dokonalý
nápady zábavné nádherná
paráda dobrý pěkné
puška
dětské
blbost

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Nesmíte vypnout!

Ve všem tom spěchu a nervech z prvního semináře jsem si zodpovědně nařídil budík již na půl osmou, k velké nelibosti kolegy Honzy Šváchy, který se teprve dvě hodiny předtím dostal do postele. Jakýmsi záhadným způsobem jsem si vsugeroval, že JL (Metody Jaques Lecoq) začíná v 8:30. Když mi oficiální začátek v devět potvrdila i lektorka semináře Vendula Burger, uznal jsem omyl, v duchu se omluvil Šváchovi, a zbývajících dvacet minut do začátku jsem využil k zapředení rozhovoru s Vendulou, která si právě šla pro potřebnou ranní kávu.

Co je metoda Jaques Lecoq?

„Metoda JL nevysvětluje, takže člověk neví, co se po něm chce. Musí především chtít, objevovat, bourat hranice. Jelikož proti němu nestojí nikdo jiný, než on sám, je si také on sám jediným soupeřem. A toho soupeře musí porazit. Někomu to trvá měsíc, někomu pět let.“ Tímto způsobem mi bylo nevysvětleno a já stále dychtivěji a dychtivěji očekával, čeho budu svědkem.

Vloni Honza Mrázek popisoval jeden z posledních dnů tohoto semináře a jeho cestu do přírody, jakožto divé zvěře, kde se ozývaly skřeky, házelo se klacky a kamením. Byl tedy u pokročilé fáze, zatímco já pro vás nyní budu moci zdokumentovat úplný počátek.

„Projděte si prostor,“ rozlehl se Vendulin hlas po celé hale. A nic netušící nováčci začínají chodit. Objevují, prohlížíjí, zkoumají. Pak se pomalu vymezený prostor začne zmenšovat, až se všichni sejdou ve středovém kruhu. Ten je potřeba zaplnit. Každé místo. Potom začne Vendula z kruhu vystupovat a tím nutí ostatní, aby ji následovali a nenechávali volná místa. Tím ale zase vznikají mezery na opačném konci kruhu. Někdo utíká. Pak se kroužek opět zmenšoval, až nakonec nebylo k hnutí a právě tehdy se na znamení „ted“ všichni rozskočili na hranice středového kruhu.

A začalo seznamování obvyklým „míčkovým“ způsobem. To bylo vším, jen ne statickou záležitostí. „Házíte míč, házíte taky jméno,“ křikla Vendula a mrštila míčkem po jedné ze svých svěřenkyň. Té míček upadl a obě, tedy házející i chytající, žalostně zasténaly. Tak to měl dělat každý, kdo nechtyl. Vše musí být přirozené a vycházet z vás. Proto nebyl problém, když si Irena, která jinak nebyla v této hře z nejjistějších, doběhla až téměř k házejícímu a ten jí míček jednoduše podal. A proč ne? Po jisté chvíli, kdy to vypadalo, že všichni svá jména jakž

takž umí, ubylo slov a naopak přibýlo míčků. Musíte dávat pozor, navazovat oční kontakt, klidně si o přihrávku říct.

Nakonec se hra oprostila nejen od slov, ale také od míčů. Semináristé se rozdělili na dva týmy. A jejich úkolem bylo přihrát si se svými spoluhráči alespoň pětkrát pomocí imaginárního míče. A světe div se – byla to zábava. I pro diváka! Míč často utíkal, přeskakoval ruce, pralo se o něj hned několik lidí najednou. „A přesně o tomhle divadlo je,“ pochválila své svěřence Vendula. „Ani na chvilku nikdo z vás nesmí vypnout.“

Každý pohyb se skládá z jednotlivých pozic. Pohyb, který Vendula předvedla, měl zaznamenávat jistý cyklus života, v němž začínáme jako malé dítě, které se sotva naučilo chodit, a které je vždy mírně nakloněné dopředu, protože nemá rovnováhu. Pak Mladý a sebevědomý člověk, jdoucí zpřímá. A nakonec starý člověk, více předkloněný, který se soustředí při chůzi jen a jen na chůzi, neboť již nemá tolik sil. Tento stále se opakující pohyb vycházel ze země a prohnal vaše tělo od paty až k hlavě energií. „Nezapomeňte vzít jako součást pohybu i prostor kolem vás, připusťte si jeho existenci.“

„Hlavně nic nehrajte. Prostě buďte.“

Na konci bylo třeba použít vše, co se ten den probíralo a přidat k tomu něco navíc. Improvizovanou situaci o partě lidí, která jde na zimák, aby si zabruslila, pojala první skupinka tak, že všichni přišli zároveň, prakticky nikdo neuměl bruslit a vcelku se mnohé nestalo. Naproti tomu dostala druhá skupinka upozornění, aby šlo o lidi na sobě nezávislé. A tak tuhle přišli dva, pak jeden flegmatik, pak vyklepaný školáček a mistr bruslař. Už to bylo zajímavější, různorodější. Ale pořád tomu něco chybělo. „Nebojte se mluvit,“ nabádala je Vendula. „Tam, kde je třeba slov, mluvejte.“ Pak změnila prostor. Tentokrát jsme se ocitli v bazénu a lektorka sama prošla celou budovu, aby vytyčila prostor. Vchod, chodba, schody, šatny, sprchy, balkón, bar, bazén – to vše dostalo své místo. Jak se ale dveře otvírají? Jakým způsobem se leze do bazénu? To zůstalo na účinkujících. Hned z počátku se vyskytl problém v příchodech. Byly příliš přesné a mechanické, takže divák nestíhal sledovat všechny postavy. Podruhé už dostal hned první víc prostoru. Potom dorazila teenagerka, malý kluk a další postavičky, které pak v areálu rozehrávaly nejrůznější zajímavé situace. Pořád by to chtělo více detailů (dívám se na sebe do zrcadla při převlékání, nevím, kolik mám vrátit na pokladně apod.) a lepší vzájemnou komunikaci. Ale jsme teprve na počátku osmidenní cesty.

-vím-

Jak jsem se stal porotcem

Porotci přehlídek jsou jenom lidi. Mohlo by tak znít staré moudro neznámého autora, plytký ovíněný komentář v brzkých ranních hodinách i omluvné pokrčení rameny samotného porotce. Porotci tak ale často vnímání nejsou. Vždyť jsou to zvláštní osoby mluvící podivnou, komplikovanou řečí, troufající interní vtípky a popravující mnohé soutěžní ambice. Většina diváků nad tím může mávnout rukou, kdo ale jejich řeči potřebuje rozumět, jsou režiséři.

Procesem odbožšňování porotcovských pozic proto v letošním hronovském setkání prochází Kurz praktické režie. (Kdo by z uvedeného vyvozoval, že vztah seminaristů a jejich lektorů tedy podstupuje nějakou změnu, byl by na omylu. Božská aureola vedoucích semináře není totiž založena na postech porotců, které často zaujímají. Vychází spíše z osobnostních kvalit obou zmiňovaných. Pozn. red.)

Ke zmíněné demytizaci porotce jako Děda Vševěda nasazují seminaristé těžký kalibr – sami se postaví do jejich rolí. Není snad lepšího způsobu, jak se přesvědčit o omylnosti a nedokonalosti úřadu, než vidět, jak jej zastává kolega, či ještě lépe, zastat jej sám.

Seminaristé budou v průběhu hronovského týdne simulovat rozbory inscenací se vším, co k tomu patří. Nepůjde tedy jen o přátelské popovídání si o viděném u kávy či skleničky, ale o strukturovaný, formální rozbor včetně následné diskuse. Za tímto účelem se seminaristé rozdělili do pěti pracovních skupin. Každá z nich dostane přiděleno představení a roli, kterou při rozboru bude zastávat. Během seminářů se protočí v rolích porotců, diváků i hrajících souborů. Jedním z účelů je samozřejmě přemýšlet o inscenacích a vyměnit si názory, postřehy. Kromě toho, co chce člověk říct, se ale při tréninkových rozbořích dostává pozornosti i formě – tedy jak a komu poznámky sdělujeme, co to obnáší a proč je to důležité.

Rozbory uzavírají režijní část čtyřletého Kurzu praktické režie. Po dramaturgii a režii čeká frekventanty týden strávený s divadelními styly a žánry, pak už budou pomalu směřovat k přípravě absolventské inscenace. V té by měli zúročit všechny nabyté znalosti

a navrch předvést i něco hereckého umění. Všechny dovednosti, které se dosud naučili, je tedy nutné oprašovat a udržovat v pohotovosti. Proto nejen rozbory živ je koprák.

„Tak já si myslím, že si dáme naše oblíbené cvičení. Zůstane tu Helča s Týnkou, ostatní ven,“ zavelí Milan Schejbal.

„Vymyslete si scénku, aby nebyla založená na vztahu holka-holka, aby ji mohli zahrát všichni,“ dostávají zadání.

Holky nepřemýšlejí dlouho: Klepou se zimou. Pak nasbírají dříví, rozdělají oheň a ohřejí se. Na to začne pršet, oheň jim zhasne. Znovu se klepou zimou. Jednoduchá, hezká scéna s jasným obloukem. Ostatní seminaristé vcházejí postupně po dvojicích, podívají se na scénku a zahrají ji další dvojici. A tak dále, a tak dále...

Zkušeným frekventantům seminářů JH není třeba vysvětlovat, co následovalo. Ano, došlo k rozrůznění. Možná trochu překvapivě se s postupem času informace ze scénky neztrácely, ale naopak přibývaly. Původní hraný obraz, obecný a téměř archetypální střet člověka s přírodou, tak vyústil v bloudění skautů po lese a následný technický souboj s nefunkčními kamny.

„To jsem na ty vaše rozbory zvědavý,“ glosuje Schejbal, „jestli takhle čtete jednoduchou situaci, to jsem fakt zvědavý, co budete říkat na Advent.“

-jip-

Horror: Matka jede na Hronov

Našla jsem si docela hezké spojení vlakem Praha – Kostelec nad Orlicí a poslední malý úsek autobusem do Hronova, protože jsou na trase sem tam výluky – to zvládne-me, ale...

Začalo to už ráno tím, že se mi nedařilo vzbudit mé drahé dítě, které mělo zkrátka ještě noc. Na poslední chvíli jsem vyběhla z baráku s velkým batohem, menším batohem a ještě úplně nejmenším (dětským) batůžkem, kočárkem, (dětskou) motorkou přidělanou narychlo popruhem od kytary ke kočárku, nočníkem (nepřidělaným v prvních hodinách bohužel k ničemu, pak už k největšímu batohu), Bertou v Manduce (kapse na děti) a nedojedenou snídaní (maté v kalabase a miska müsli s jogurtem). Všechno tak nějak na zádech a v rukách. V metru si vše urovnám, říkám si v duchu, ale...

Červenobílé pásky. Z Jiřího z Poděbrad dne 1. srpna směrem na hlavní nádraží metro nejede. Matko, myslí! Běžím na tramvaj, tu dobíhám, vylévám dobrovolně maté z kalabasy do kanálu a misku s jogurtem sunu do první přihrádky menšího batohu, kterou nacházím. Běžím od muzea na hlavák, strašně funím. Nechci se postupně vracet domů! Stojím u pokladen, kdosi mi radí, že je dobré koupit si zvlášť jízdenku do Hradce Králové, tzv. akční Hradec, a pak teprve dál z Hradce do Kostelce... Asi to, že jsem teď matka, způsobí, že když zaslechnu AKCE, nemyslím a jdu do toho.

Ani nevím, o kolik korun je to levnější, ale vím o kolik hodin je to delší. Ve vlaku se totiž dozvídám, že musím v Hradci vystoupit a jet do Kostelce jiným vlakem,

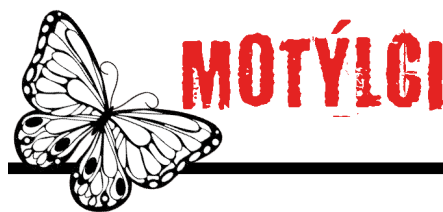
i když tenhle tam taky jede, ale s tou mou jízdenkou musím přes Týniště nad Orlicí. Beru Bertu a tisíc věcí a v Hradci poslušně přecházím do jiného vlaku, do takového couráčku. V Týništi nás nahnali do výlukového autobusu. Když jsme projeli Kostelcem, a ozvalo se „Kostelec město vystupovat“ myslela jsem si, že přijde také ještě „Kostelec nádraží vystupovat“, ale to ne. Přišly už jen Doudleby nebo tak nějak. Šla jsem tedy za řidičem, řekl mi, že jsem úplně mimo, že jsem měla jet z Týniště do Hronova. Našel mi spojení Týniště – Náchod – Hronov. Příjezd o dvě hodiny později, než bylo v plánu. Dítě vyčerpáním usnulo někde mezi Týništěm – Doudle-něco a Týništěm, kam jsem se vracela, ale zase jiným autobusem, abych si znovu vyzkoušela pobrat ty hromady co nejrychleji, co nejčastěji.

V Týništi jsem si nestihla koupit jízdenku, běžela jsem rychle do vlaku do Náchoda. A doufala, že už budu opravdu jen jednou přestupovat. Ve dveřích vlaku se ozval hlas Aleše Bergmana a od té chvíle už nepřišel jediný problém. Snad proto, že se jedná o člena Problémového klubu, který mě nejen dovezl přes Náchod do Hronova, ale zjistil, kde jsem ubytovaná, odvedl mě tam a nesl jeden z batohů do pořádného krpálu. No, už jsme v kopcích.

Bylo to strašné, ale věšení vlajek jsem sledovala asi metr od stožáru. Takže jsem tu! A dítě krásně tvrdě spí.

P.S.: Dnešním favoritem Problémového klubu se stává Aleš Bergman. I když Alena Zemančíková má nejhezčí kufr v okolí.

Jasanka Kajmanová

Motýlkaření je o detailech

Poslední dobou začíná spotřebitel (a to dokonce i český) prahnout po kvalitní řemeslné práci, u níž může sledovat proces výroby, kontrolovat jej, podílet se na něm, přičemž výsledný produkt platí spíše za „věc pro radost“. Jedním z odvětví tohoto trendu je i oděvní průmysl, z něž pro mě nejzajímavějším je stále více se rozrůstající motýlkaření. Nejedná se o lepidopterologii, tedy nauku o motýlech živočišné říše, nýbrž o zálibu v nošení motýlků vázacích.

Asi každý motýlkář vám řekne, že měl motýlky rád ještě dřív, než to začalo být cool. Nevěřte jim (především hipsterům ne. Otázka za zlatého bludišťáka: Co je to hipster?), věřte mně. Ale není důvod si stěžovat. Stále není příliš mnoho takových, kteří by si jen tak na běžné nošení uvázali motýlka, každý jeho nositel tak pořád působí zvláště, výrazně, možná až extravagantně. Co nám, motýlkářům, velmi pomáhá, je rozrůstající se počet výrobců ručně šitých motýlků. O nich se zmíním v jednom z pokračování této rubriky.

Je to celé jenom kasání si trika? Snobismus? Léčení různých komplexů? Na módu a styl oblékání klademe stále větší důraz a ne jeden znalec vám potvrdí, že kvalitní šatník je polovinou výhry při hledání pracovních příležitostí. Motýlkaření je o detailech. Proč nezkusit k tradičnímu černému obleku s bílou košilí vzorovaného motýla? Celý váš zevnějšek udělá zajímavějším, ozvláštňí jej a dodá šmrnc.

V následujících dnech spolu tedy projdeme možnosti, které motýlek nabízí; jeho historii, typy, současné výrobce, slavné nositele a mnoho dalšího. A proč vlastně právě tady, na Jiráskově Hronově? Letos si totiž na náměstí historicky poprvé otevřel svůj stánek výrobce motýlků EVERMO (hned vedle Kafe-káry), který bude otevřen každý den od 15:00 do 20:00. Těšit se můžete nejen na pohled do pro někoho neznámého světa, ale také vás naučíme motýlky vázat a nebát se je nosit. Je to zkrátka další zajímavost a ozvláštňení, tak proč si ho neužít.

-vím-

Co jste o DAMU nevěděli

V akademickém roce 2015/2016 slaví AMU 70 let od svého založení. Ve Zpravodaji si výročí připomeneme sérií článků o Divadelní fakultě Akademie múzických umění, tedy DAMU.

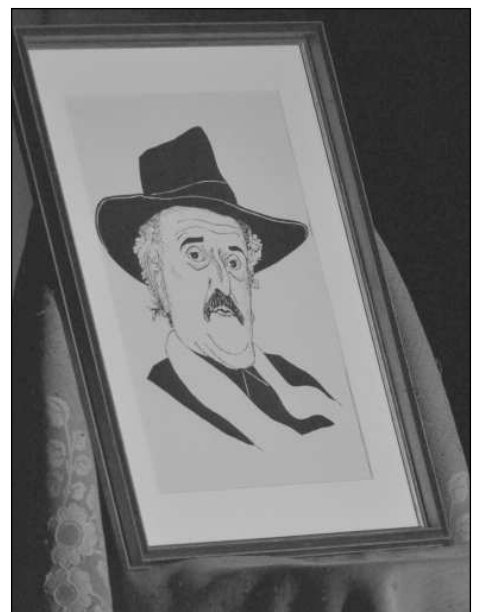
Víte, že:

- První dva roky se na DAMU vůbec neučilo herectví (pouze režie, dramaturgie a scénografie).
 - Střecha Divadla DISK vypadá jako ponorka Nautilus.
 - Zkratka DISK znamená Divadelní studio Státní konzervatoře.
 - V budově DAMU působila Svatováclavská záložna, jejíž členové za její zpronevěření skončili dost nevalně.
 - V budově divadelní fakulty v průběhu dějin kromě záložny sídlilo kadeřnictví, obchod se zeleninou, kloboučnictví, papírnictví i trafika.
 - Divadlo DISK je zapuštěno do původního dvora mezi tři domy patřící divadelní fakultě.
 - Prvním děkanem DAMU byl v roce 1946 - 48 Jiří Frejka.
 - První herci musí první měsíc všem starším spolužákům vykat, dokud neprojdou tzv. Příjímačem.
 - Na konci sezóny předávají čtvrtáci třetákům DISK na rituálu zvaném Koulení.
 - Při Koulení se pije Stará myslivecká, protože to je jediný alkohol s lidskou tvář.
 - Václav Havel získal na divadelní fakultě čestný doktorát.
 - Divadelní fakultu řídí děkanka Doubravka Svobodová a pes Tonka.
 - Na DAMU se každý rok přihlásí přes 2000 uchazečů.
 - Počet všech studentů na celé divadelní fakultě (bakalářských, magisterských, doktorandských i zahraničních) se pohybuje kolem pouhých 400.
 - Výstupy katedry alternativního a loutkového divadla můžete každý půlrok vidět na veřejně přístupném klauzurním festivalu Proces.
 - Neexistuje něco jako Divadelní akademie, DAMU je Divadelní fakulta Akademie múzických umění v Praze.
 - KALD má svůj vlastní kanál na YouTube.
 - Průměrný „damák“ stráví v prvním ročníku ve škole téměř deset hodin denně.
 - V gotickém podzemí divadelní fakulty je hluboká studna, která se v roce 2002 ukázala jako plně funkční a během povodní vytopila kompletní archivy diplomových prací.
 - Dva roky byl děkanem DAMU prof. Jan Císař.
- Další zajímavosti o DAMU hledejte v brožurách v Čapkově sále.

Tereza Sochová

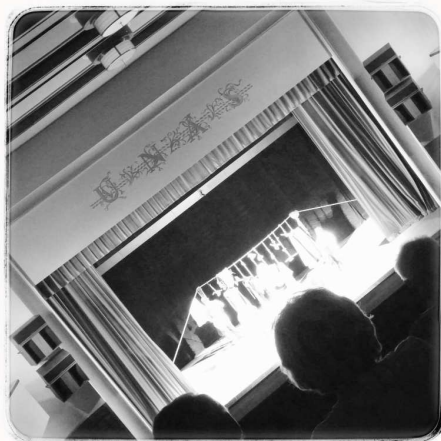
Obrazem

DÍVADLO DÍVADLO DÍVADLO

Některá představení mají...

i z hlediska perspektivy

poněkud sestupnou tendenci.

Předpověď počasí Jiráskův Hronov na neděli 2. 8. 2015

Výstrahy: Aktuálně není v platnosti výstraha na nebezpečné hydrometeorologické jevy, ale v nejbližších dnech se bude zvyšovat nebezpečí vzniku bolestí hlavy, spánkových deficitů a fyzického vyčerpání.

Situace:

Nad hronovským divadlem bude stoupat aura výjimečnosti, která s sebou přinese

vyšší počet kritiků, toužících se na zmíněném aurálním vlnění zviditelnit.

Počasí v noci (22-07):

Občas zataženo, občas roztaženo. Během noci Na Hororu a Tritonu, k ránu i při bufetu pod Stellou od jihozápadu přibývá ní ospalosti. Nejnižší teploty 13 až 11 °C. Vítání pekařských aut velmi pravděpodobné, zvýšený hluk v ulicích jistý.

Tlaková tendence: Auta, která budou překážet průběhu přehlídky, budou odtlačena.

Počasí přes den (07-24):

Ráno a dopoledne často těžko, zvláště v seminárních lokalitách. Během dne superdivadelno až skoro geniálně. Večer od Prahy opět přibývá vinného oparu a později

v sále JD Rakousko. Nejvyšší teploty 24 až 26 °C, ve Stovce lépe, v Metuji kolem 3 cm.

Tlaková tendence: noční pokles trvá

Jasno: Po PC všem

Pociťovaná teplota: Zuj si boty a uvidíš

Tlak: 1016 hPa

Rosný bod mužů: +10°

Vlhkost žen: Max v 05:00h 82.0%

Viditelnost: 35 km (s dalekohledem víc)

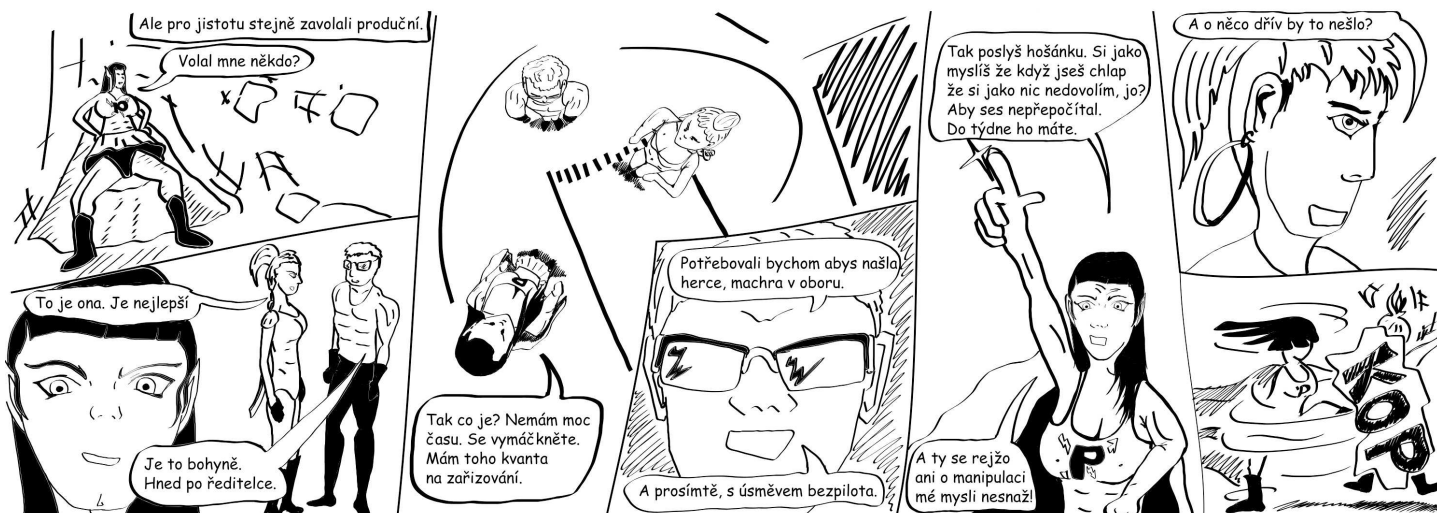
Solární radiace: V noci zanedbatelná, přes den 206.5W/m2

Výlez mozola: 05:30 (my to včera dali!)

Zasutí mozola: 20:42

-saj-

Divadelní superhrdinové: AGE of Císař

Hančín pokojíček

POKOJÍČEK HANKY VOŘÍŠKOVÉ výstava knížek a krasohledů

a GRÓNSKÁ PÍSNIČKA divadelní automat

Výstava a velmi malé a hodné loutkové divadlo pro jednoho nebo dva diváky, inspirované písničkou Jaromíra Nohavici. Odehrává se v Grónsku mezi Eskymáky a ledními medvědy. Představení trvá 4 minuty a je vhodné pro diváky všech generací. Po technické stránce je divadlo inspirováno automaty na jízdenky, telefony, kávy, čaje a jiné pochoutky. Do chodu se uvádí vhozením

jedné mince. Divákům se slabším zrakem se doporučuje použít brýle.

Hraje se po celou dobu festivalu v prostoru Restaurace Radnice. Otevírací doba:

Neděle 2.8.

9:30 – 11:30, 12:30 – 14:00, 22:50 – 24:00

Pondělí 3.8.

9:30 – 11:30, 12:30 – 14:00, 21:30 – 24:00

Jak se dostat do Poříčí?

Využijte Festivalové TAXI!

Osmimístné nebo čtyřmístné vozidlo jezdí každý den v době 9:00 – 01:00.

Soubory mají dopravu zdarma, účastníci festivalu ubytovaní ve Velkém Poříčí za poplatek Kč 10 Kč (nezáleží na počtu osob v autě).

Objednávejte na čísle: 774 097 952

Pravidelné autobusové spoje

Z NÁCHODA DO HRONOVA

8:15 hodin – z Náchoda od „soudu“

8:25 hodin – Velkého Poříčí (pošta)

8:30 hodin – do Hronova (autobusové nádraží)

Z HRONOVA DO NÁCHODA

bude autobus odjíždět z 1. autobusové zastávky směr Náchod

Zastávka bude jediná – Velké Poříčí – pošta (odbočka k internátu)

Odjezdy z Hronova:

Pátek 31. 7.

23.00 hodin

Sobota 1. 8.

24.00 hodin

01.30 hodin

Neděle 2. 8.

00.30 hodin

01.30 hodin

Pondělí 3. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

Úterý 4. 8.

24.00 hodin

01.30 hodin

Středa 5. 8.

00.30 hodin

01.30 hodin

Čtvrtek 6. 8.

01.00 hodin

02.00 hodin

Pátek 7. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

Sobota 8. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

ZÍTRA

PONDĚLÍ 3. SRPNA 2015

16.30 a 19.30 hodin JD 100´

BLOK – TANEC, TANEC...

Janáčkova konzervatoř Ostrava: V ZOO

TPS Magdaléna Rychnov u Jablonce nad

Nisou: ŠKAREDÝ HOLKY

NoTa Plzeň: INSPIRAVE V HAIKU

TPS Magdaléna Rychnov u Jablonce nad

Nisou: MOMENT SETRVAČNOSTI

ZUŠ V. Nováka Jindřichův Hradec: ...NÁCT

ZUŠ Šumperk: ÓLADABADABADAM

VS ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary: JÁ MUSÍM

ZAČÍT POMALU, ABYCH MOHLA...

Flash TJ Sokol Jaroměř: JÍST KOŘÍNKY

PŘÍBOREM

TS Puls SVČ Opava: MY

Intro Postřelmov: TENSIO

16.00 a 20.45 hodin SJČ 25´

TS Linght při ZUŠ Na Polelce Praha 5 /

režie: Lenka Tretiagová

L. Tretiagová, O. Stanzin a kolektiv: JOLA

14, 19 a 21.45 hodin SOK 80´

Společnost bloumající veřejnosti Turnov

/ režie: Jan Marek a Petr Hofhans

Katarin Thuróczy: KLOSET

10.00 hodin SOK 70´

Kočovné divadlo Ad Hoc / režie: Jan Duchek

Jan Duchek: S ÚSMĚVEM NEPILOTA

15.00 hodin PAJ

ČERVENÁ KARKULKA

- loutkové představení pro děti zahraje

Divadlo ŠUS Rokycany

17.00 hodin PAJ

JANA RYCHTEROVÁ

s Vladimírem Iljičem Pecháčkem - koncert

20.00 hodin PAJ

GIPSY ORKA

- stylová skupina pod vedením A. Kuru st.

00.00 hodin JD 30´

METAMORFÓZA HRONOV 2013

- projekce filmu

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka

SOK = sál sokolovny

PAJ = Park Aloise Jiráska

Změna programu vyhrazena!

16.30 a 20.00 hodin JD 125'
DS Jana Honsy Karolinka / režie: G. Řezníček j. h.
J. Glazarová, Matin Františák: ADVENT

16.30 a 21.00 hodin SJČ 85'
V.A.D. Kladno / režie: Lupinec & Co.
Lupinec & Co. : UPOKOJENKYŇE

14.00, 19.30 a 22.50 hodin SOK 70'
Kočovní divadlo Ad Hoc / režie: Jan Duchek
Jan Duchek: S ÚSMĚVEM NEPILOTA

10.00 hodin JD
Vlastenecká omladina Vídeň,
W. Shakespeare: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

15.00 hodin PAJ
HRNEČKU VAŘ!, OTESÁNEK A BUDULÍNEK
Loutková představení pro děti zahraje Diva-
dýlko MRAK Havlíčkův Brod

17.00 hodin PAJ
SATURDAY MORNING BAND
hudební vystoupení, kapelník: Jakub Mi-
kunda

18.15 hodin PAJ
JAZZ GENERATION - hudební vystoupení
kapelník: Štěpán Příbýl

19.30 hodin PAJ
SWING SEXTET Náchod
host: Kiselev Valerij - klarinetista z jazzové
akademie Moskva, sólista filmového orches-
tru Moskva

20.45 hodin PAJ
BIG BAND se svými sólisty
(Bohdan Janeczek - Polsko, Vladimír Chari-
tonov, Andrew Lee Davidson - USA)

Zpravodaj 85. Jiráskova Hronova 2015

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Petra Jirásková
(jip), Jan Švácha (saj), Vít Malota
(vím), Jan Mrázek (jam), Ivo Mičkal (foto),
Aleš Hejral (komiks), Michal Drtina (zlom),
David Slížek - šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

ANĚLSKÝ VZKAZ

Pavel Skála má velmi starostlivého anděla. Ke svému dnešnímu vzkazu připojil i fotografii, abyste se nemohli zmýlit. Pokud chcete Pavlovu andělovi i nadále pomáhat, sledujte náš Zpravodaj, ve kterém se mohou v příštích dnech objevit další instrukce. Ta dnešní je jednoduchá: „Plácněte si s Pavlem!“

Sponzoři 85. Jiráskova Hronova

Wikov, a. s. – generální partner
Eurovia CS, a. s.
Marius Pedersen, a. s., Hradec Králové
Pivovar PRIMÁTOR, a. s.
CDS, s. r. o., Náchod
Sico Rubena, s. r. o.
Office Space Trutnov, s. r. o.
TSR Czech Republic, s. r. o.
COROLL, s. r. o. Hronov
Saar Gummi Czech, s. r. o.
Vodovody a Kanalizace, a. s. Náchod
DABONA, s. r. o. Rychnov
Dynamic Invest Group, a. s., Praha
Rosengart, a. s., Jičín
SOVIS CZ, a. s.
D-energy, s. r. o. Rychnov
Hašpl, a. s.
Konica Minolta Business Solutions
Czech, s. r. o., Hradec Králové
Internet2, s. r. o.
DLNK, s. r. o. Česká Skalice
Veba, a. s. Broumov
Eko Delta, s. r. o., Česká Skalice
Pekařství „U Zvonu“ Náchod
Mediální partneři
Český rozhlas Hradec Králové
Náchodský deník
Rádio Černá Hora
Country Rádio
Rádio Beat

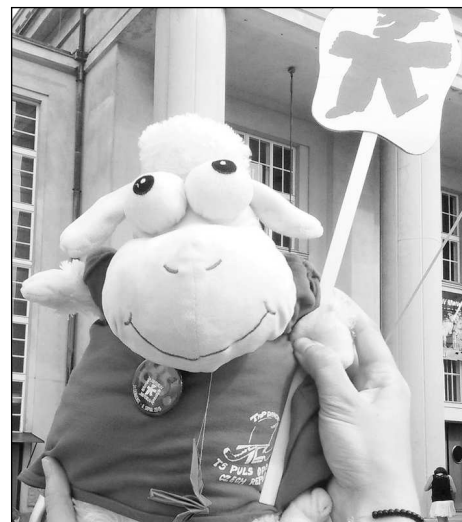

Hledá se řidič

Najde se řidič, který dnes (v neděli) odpoledne či večer jede do Prahy a má volné místo pro jednu spolujezdkyni? Pokud ano, ozvěte se Heleně Fialové na telefon 737 284 597.

Hronov sociální

Účty na sociálních sítích Jiráskova Hronova čekají na vaše lajky, hvězdičky, srdíčka a další interakce. Vybíráme z Instagramu (jiraskuvhronov):

Připojit se můžete také na Facebooku (Facebook.com/jiraskuvhronov) nebo na YouTube (kanál Festival Jiráskův Hronov). #jiraskuvhronov #jedemehronov

Ztráty a nálezy

Poctivý nálezce odevzdal redakci Zpravodaje ztracené brýle značky Avanglion. Pokud je pohřešujete, přijďte si je vyzvednout do redakčních prostor, kde netrpělivě čekají na svého majitele.

Omluva

Z přehledu seminářů a jejich lektorů v prvním čísle Zpravodaje vypadl Dětský seminář vedený Kateřinou Chalupníkovou. Omlouváme se. K takové chybě dochází maximálně jednou za jedno vydání.

WIKOV